

prosinec 2009

Komentář: Nelegální imigranti umírají, aby mohli žít v Evropě

Martin Rozumek

Abstrakt:

Na základě popisu situace na řeckém ostrově Lesbos poukazuje komentář na skutečnost, že žádná vláda v Evropě nevede evidenci počtu osob, které zemřely, když se snažily nelegálně přejít hranice státu, a ani se nesnaží zjistit jejich totožnost.

Na lodi Zodiac se plavilo 18 lidí - 17 Afghánců a jeden Turek, kteří nevěděli, kam jedou. V průběhu 90 minutové cesty lodí z tureckého pobřežního města Kucukkuyu na řecký ostrov Lesbos je podzimní vítr odvál na útesy. Deset Afghánců přežilo. Ostatní, což byl i pár s třemi dětmi, skončili pohřbeni jako neznámí uprchlíci na Mytilinijském hřbitově. Jsou pohřbeni daleko od květinami zdobených hrobek místních Řeků, na vzdáleném konci hřbitova, blízko popelnic. Jen několik hrobů je označeno jménem. Nanejvýš mají napsané číslo na hrobě, který vypadá spíše jako krtna obklopená cihlami: Afghánc 1, Afghánc 5, Afghánc 11. Nejsou tam uvedena jména, data narození, uveden je pouze den, kdy byli nalezeni utopení na pobřeží: 29. října 2009, 3. října 2007, 25. listopadu 2007. Nikdo neví, kdo jsou, říká afghánský imigrant, který přežil cestu z Turecka na gumovém člunu před sedmi lety. Je jediný, který každý týden navštěvuje anonymní hroby. „Nikdo je nechce znát a to je problém,“ říká.

Odmítá sdělit své jméno. V současné době pobývá již sedm let v Řecku nelegálně a v této situaci není moudré si stěžovat. Mezi Afghánci po celém světě je známý jako jediný, který nepokračoval v cestě dále do Evropy, ale zůstal na Lesbosu. V současné době je samozvaným velvyslancem uprchlíků na ostrově, kteří přijeli na loďkách. Po každé tragické nehodě si příbuzní mohou najít cestu, jak ho kontaktovat. Kdykoli se objeví zpráva o utonulých obětech v Egejském moři, telefonují mu z Atén, Říma nebo Rotterdamu. V Afghánistánu je také vždy někdo, kdo čeká na uvolňující telefonát: „Přijeli jsme na Lesbos, jsme v pořádku.“ Pokud se takový telefonát neobjeví, zavolají jemu. Těm, co zůstali, vždy vysvětlí, co se stalo. Rodiny ho také žádají o fotografie hrobu a mrtvých příbuzných. Tyto fotografie jim pak posílá. Ne vždy říká rodinám celou pravdu. Na Lesbosu jsou muslimští imigranti často pohřbeni bez islámských pohřebních rituálů, bez modliteb a spíše nohama než hlavou obrácenými k Mece.

PODPORUJEME
VAŠI BUDOUCNOST
www.esfcr.cz

„To je velmi bolestivé,“ říká. „Kdybych musel říci matce, že její se dítě právě neutopilo, ale je pohřbeno způsobem, kterým by nechtěla, aby bylo...“

Žádné oficiální záznamy, kolik migrantů zemřelo, když se snažili cestovat do Evropy, neexistují. Žádná vláda v Evropské unii se nesnaží zjistit jejich jména, žádná úřední moc neví, kolik jich bylo zabito na vnějších hranicích „Pevnosti Evropa“.

Existují ale organizace, které se snaží spočítat oběti. Například United against Racism, skupina, která má kořeny v squatterském hnutí, vystřihuje zprávy z místních novin a sčítá mrtvé. Od roku 1994 Napočítali 13 000 zemřelých migrantů na cestě do Evropy. Někteří z nich zemřeli ve vracích lodí na španělském pobřeží na Lanzarote, někteří zkolabovali na cestě přes libyjskou poušť a jiné zabily řecké nášlapné miny poblíž tureckých hranic. Seznam mrtvých migrantů se zdá být nekonečný.

Zmiňovaný Afghánec žijící na Lesbosu říká, že mnoho rodin se snaží dostat těla svých mrtvých zpět domů. „Tato bitva nelze vyhrát. Repatriace stojí tisíce euro. Cesta odsud do Atén a do Kábulu je cenově nedostupná. Ambasády západních zemí v Kábulu nevydají víza pozůstalým, aby vyjádřili poslední sbohem svým milovaným,“ vysvětluje.

Jako jediný Afghánec, který dlouhodobě pobývá na ostrově, se cítí být povinen provádět pohřební rituály ve jménu rodin. Pokud je informován o čase pohřbu, jde a odříká islámské modlitby. S čím se ale nemůže smířit, jsou imperativní omezení řeckého práva. Kvůli nedostatku místa pro pohřbívání jsou všechny hroby odstraňovány po uplynutí třech let. V zásadě jsou kosti poté předány rodinám zemřelých. „Říkal jsem úředníkům, že toto je proti našemu náboženství, ale nikdo mě neposlouchal,“ říká. Za všechny roky, které na ostrově strávil, se mu ještě nepodařilo zjistit, co se stane s kostmi jeho krajanů, poté co jsou jejich hroby odstraněny. Obává se, že byly zničeny. Jako kdyby nikdy neexistovali.

Poznámka: Komentář vzniknul na základě informací uveřejněných na Spiegelonline.de, na úpravě článku se podíleli i další zaměstnanci Organizace pro pomoc uprchlíkům

Článek vznikl v rámci projektu Regularizace jako jeden z nástrojů v boji proti nelegální migraci, který je financovaný z prostředků Evropského sociálního fondu prostřednictvím Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost a státního rozpočtu ČR.

O autorovi:

JUDr. Martin Rozumek je ředitelem Organizace pro pomoc uprchlíkům (OPU).

**OPERAČNÍ PROGRAM
LIDSKÉ ZDROJE
A ZAMĚSTNANOST**

**PODPORUJEME
VAŠI BUDOUCNOST
www.esfcr.cz**